

“Iets zelf onderzoeken: dat is nou journalistiek”

In het najaar van 2015 werkte Volkskrant-journalist Nadia Ezzeroili (1983) voor het eerst mee aan het vak Media en Journalistiek in Amsterdam.

“**M**ijn collega Pay-uun Hiu vroeg me of ik wilde lesgeven aan IMC Weekendschool. De eerste zondag viel toevallig in het weekend van de aanslagen in Parijs. Zo'n terreuraanslag is een goed moment om te laten zien hoe nieuws werkt. Wat krijgen de kinderen hiervan mee? Ze waren erg onder de indruk van de aanslagen en hadden veel vragen, bijvoorbeeld of zoiets ook in Amsterdam kan gebeuren. Ik heb toen gezegd: dat kunnen we zelf onderzoeken. Dat is nou journalistiek.”

Streetwise

“Het was wel een heftig onderwerp, maar ik denk dat het juist goed was om op hun niveau op onderzoek uit te gaan.

We hebben een interview gehouden met Ahmed Marcouch, een Tweede Kamerlid van de PvdA die veel weet over terrorismebestrijding. Een van de kinderen vroeg hem of IS door Amerika is gemaakt. Deze kinderen zijn streetwise; ze horen veel. Ik vond het heel goed dat hij dat niet zomaar voor waar aannam en Marcouch wist het allemaal prima uit te leggen. We zijn ook de straat opgegaan en hebben voorbijgangers gevraagd of ze bang waren voor terreuraanslagen in Nederland.”

Interviews

“We hebben met de kinderen die kozen voor het maken van een krant - er waren ook groepjes voor televisie en radio - allerlei onderwerpen bedacht. Ze wilden

bijvoorbeeld een reportage maken over plastic soep, verrassend vond ik dat. We hebben ook interviews gehouden met bewoners van een azielzoekerscentrum, en met een gastgezin dat een vluchtelingenkind opvangt.

Uiteindelijk werden alle artikelen op-gemaakt zoals in een ‘echte’ Volkskrant, met zoveel mogelijk rubrieken die daar in het echt ook in staan. Een reportage, het interview, maar ook een recept. Op de voorkant staat een foto van de kinderen.”

Geheim

“Sommige kinderen hebben echt talent. Het meisje dat de tekst schreef over Marcouch begon met: ‘Ook Ahmed Marcouch heeft een geheim.’ Het bleek namelijk dat hij tot zijn tiende niet kon lezen of schrijven. Zo’n pakkende openingszin, dat is heel bijzonder. Een en jongen die bij de voorbereidingen nogal stil was, bleek op straat juist heel goed te kunnen doorvragen. Je ziet nog wel eens dat ze alleen een vragenlijstje afwerken, zonder echt goed te luisteren naar de antwoorden. Hij deed dat niet, vroeg steeds door naar het waarom.”

Identiteit

“Weekendschool leerlingen zijn heel leergierig en bijdehand, ze vinden alles interessant. Ze gaven me veel energie en waren de lichtpuntjes van mijn week. Maar ik vind het hartverscheurend dat ze in deze PVV-tijd leven, waarin het nieuws steeds negatief is over hun soort mensen. Hun toekomst zie ik eerlijk gezegd somber in. Als de maatschappij blijft zoals nu, ben ik bang dat ook deze generatie gesegregeerd zal leven.

Je merkt dat ze in de war zijn, ze zijn op hun tiende, elfde jaar al zo bezig zijn met hun identiteit. Ik ging daar pas over nadenken op mijn zeventiende, na ’11 september.”

Marokkaans peulvruchtenrecept

“Deze kinderen lezen geen krant, ze kijken hooguit af en toe naar het Jeugdjournaal. Hun ‘nieuws’ halen ze op Facebook en ze volgen de vlogs van Enzo Knol. Ik wil graag overbrengen hoe belangrijk oafhankelijke berichtgeving is en hoeveel macht en invloed de media hebben. Vaak lijken de media de vijand, en soms is de berichtgeving ook vijandig. Maar je kunt die macht ook positief inzetten, er iets mee lostrekken. Toen ik een artikel moest schrijven over de nieuwe voedingsadviezen werd me gevraagd ook een chef-kok te interviewen over een bijpassend recept. In eigen kring heb ik toen een Marokkaans peulvruchtenrecept gevonden. Dat was echt een overwinning, iets Marokkaans in de krant dat niet zo beladen is. En mijn artikel over duizenden vluchtelingenkinderen die in Nederland nauwelijks toegang hebben tot onderwijs en zorg werd voorpagina-nieuws en leidde tot bijzondere particuliere initiatieven van lezers.”

Typemachine

“Ik kom uit een gezin met zes kinderen, waarvan de oudsten in Marokko zijn geboren. Terwijl mijn vader in Nederland werkte, duurde het nog zeven jaar voordat mijn moeder met het gezin naar Nederland kwam. Daardoor miste mijn vader veel van zijn kinderen. Eigenlijk was hij van plan terug te gaan, maar daar

was de situatie in Marokko niet naar. Ik wist al jong waar mijn hart en talent lag. Ik maakte op mijn tiende al zelf een krantje, voor de lol. In ruil voor het opruimen van haar kamer mocht ik een uur op de oude typemachine van mijn zus.”

Gebroken ziertjes

“Ik ben opgegroeid in een achterstands-buurt in Zwolle. Mensen denken vaak dat een zwarte school een soort jungle is,

opleiding gehad. Tijdens mijn studie Journalistiek in Zwolle heb ik altijd bijbaantjes gehad: fabriekswerk, schoonmaker. Hoewel het rotbaantjes waren, ben ik daar na mijn opleiding jarenlang in blijven hangen. De journalistiek is een intimiderende witte wereld. Op televisie en in de krant zie je nauwelijks mensen zoals ik. Toen mijn vader ernstig ziek werd, ben ik acht maanden mantelzorger geweest. Vlak voor zijn dood heeft hij me streng toegesproken: ik moest

“Zo’n pakkende openingszin, dat is heel bijzonder”

waar je je kind niet op wil hebben. Maar dat is helemaal niet zo. Het was niets vergeleken met de kilheid die ik heb ervaren in de brugklas van het atheneum. Er heerste een nare sfeer in die klas met veel kakkers en ik was erg ongelukkig. Ondanks mijn goede cijfers ben ik na een jaar vrijwillig overgestapt naar de havo. Daar was het meer gemengd, er zaten veel kinderen uit de arbeidersklasse in de klas, met gescheiden ouders. Gebroken ziertjes vinden elkaar; er heerste een warme sfeer en we hebben veel gelachen.”

Intimiderende wereld

“Voor mijn ouders is studeren belangrijk, we hebben alle zes een goede

ophouden met die bullshit en een echte baan gaan zoeken in de journalistiek.”

Kansen creëren

“Ik ben bij de Volkskrant als freelancer begonnen met het schrijven van essays, naast een administratieve baan. Daarna heb ik een tijdje een webcolumn geschreven. Tijdens een sollicitatie bij nrc.next werd ik nét niet aangenomen. Toen ze me anderhalf jaar later ineens een jaarcontract aanboden, ben ik daarmee naar de Volkskrant gestapt. Na twee weken kon ik daar beginnen. Ik heb ervan geleerd: je moet niet afwachten, maar zelf je kansen creëren.”